

Jedenásta nedeľa cez rok B

Mk 4, 26- 34

19. júna 2024

Milé sestry a bratia v Kristovi

Keď sa opýtame, aké hodnoty pokladajú dnes ľudia za najdôležitejšie, je zrejmé, že dnešný rebríček hodnôt nestojí na odkaze cirkvi, kresťanstva, nedrží sa Ježiša Krista. Väčšina ľudí chce samostatne, slobodne rozvíjať svoj život, mať sa dobre, za najvyššie hodnoty označujú priateľstvo, lásku, angažovanie sa za dobro, vlastný profesijný, kariérny rast. Mnohí sa už nehlásia k cirkvi, k Ježišovi. Na tento vývoj sa pozeráme s obavami, veď voľakedy sme my kresťania boli v Európe vo väčšine, dnes to už tak nie je. A tendencia je skôr opačná.

V duchu sa pýtame, kde sa stala chyba? Stratil svet záujem o opravdivé hodnoty dobra, pravdy, lásky - alebo sme zlyhali my samotní, nevládali sme byť soľou zeme, svetlom sveta? Na tieto otázky nie je ľahké odpovedať. Dnešné evanjelium nás chce povzbudiť. Ježišovo poslanstvo na začiatku oslovilo široké masy. Neskôr ale už Ježiš začal z rôznych dôvodov prekážať. Pre niektorých boli náročné jeho požiadavky, prestali ho počúvať, iní sa ho snažili obžalovať a umlčať. Učeníci sa preto s obavami pýtali, akú má Ježišovo poslanstvo šancu, akú má jeho evanjelium budúcnosť voči presile mnohých. Ježiš im nedal ľacnú útechu. Pripomenul, že božie kráľovstvo má svoju vlastnú dynamiku, ono musí najprv naozaj zapustiť korene v srdci človeka, až potom môže rásť a prinášať úrodu. Našou úlohou je pripraviť mu pôdu, otvoriť napriek tendenciám vo svete srdce hodnotám pravdy, dobra a lásky. Nemusí nás pritom znepokojovať, že nebudeme tvoriť väčšinu. To nie je ani potrebné. Veď ani chlieb sa nepečie z kvasu, ale z múky, do ktorej sa pridá trochu kvasu. A tým, ktorých obavy boli ešte silnejšie, Ježiš pripomenul, že božia vec je ako horčičné semienko. Spočiatku je malé a nenápadné, dokonca mnohí ho na svojom pozemku považujú za ako burinu. Snažia sa ho vyhubiť, aj keď sa im to príliš nedarí. Ježiš naznačuje, že Boh pôsobí v našom srdci podobne neodbytné. Aj keď zväčša nebadane, predsa nás oslovuje neustále, – tak ako to kedysi povedal sv. Augustín: „nespokojné je ľudské srdce, pokiaľ nespočinie v Bohu.“ Aj my máme otvoriť svoje srdce skutočnej pravde, nielen pohodlnému životu, ale aj láske, dobru. Veď aký je to život bez týchto hodnôt? A božie kráľovstvo, ak sa mu otvoríme, aj cez nás prinesie úrodu.

Ak nás dnes znepokojuje situácia, že ľudia sa už menej modlia, Ježiš nám pripomína, že hospodárom, ktorý je za všetkým, je Boh. Ježiš je rozsievateľ. My máme očistiť, pripraviť pôdu svojho srdca. K nej patrí aj naša predstava o Bohu. Nemáme sa spoliehať len na rozprávania minulosti, nemáme do Boha vnášať svoje vlastné predstavy, nemáme sa nechať manipulovať. Namiesto toho máme otvoriť srdce skutočnému Bohu. Máme si vedieť úprimne priznať svoje chyby, to, že často hľadáme len sami seba, namiesto toho, aby sme skutočného Boha vpustili do svojho života. Namiesto otvorenia sa Bohu, len vytvárame svoj vlastný obraz Boha vo svojom vnútri.

Boh chce vstúpiť do nášho života, do nášho sveta. On dáva otázky aj našim domnelým istotám. On nás nenecháva uspokojiť sa s vonkajším pozlátkom. Namiesto toho vedie k väčšej spravodlivosti, k ozajstnej pravde, k skutočnej láske.

Ak ozajstného Boha vpustíme do svojho srdca, do svojho života, potom nebude treba veľa tých, čo sa slovom hlásia ku Kristovi a božie kráľovstvo bude napriek tomu rásť. Ak sa nenaviažeme len na minulosť, ak budeme naozaj hľadať to, čo má skutočnú hodnotu, potom aj my pomôžeme vytvoriť priestor pre pravdu, dobro, pokoj. Vtedy naše srdce sa stane tým otvorom, cez ktorý Boh môže vstupovať do dnešného sveta. A on nás posilní aj v našich modlitbách, aj v našich životoch.

Viliam Arbet